

och en av oss att ta del av de dyrbara kärleksgåvor som finns tack vare hans försoningsoffer – omvändelsens, förlåtelsens, tröstens och hoppets gåvor.¹⁷

Ju mer vi begrunder sakramentets betydelse, desto heligare och mer meningsfullt blir det för oss. Detta uttryckte en 96-årig far när hans son frågade: ”Pappa, varför kommer du till kyrkan? Du ser inget, hör inget och det är svårt för dig att ta dig fram. Varför kommer du till kyrkan?” Fadern svarade: ”På grund av sakramentet. Jag går för att ta del av sakramentet.”

Må var och en av oss komma till sakramentsmötet förberedda för ”en sann andlig upplevelse, en helig samhörighet, en själslig förnyelse”.¹⁸

Jag vet att vår himmelske Fader och vår Frälsare lever. Jag är tacksam för möjligheten vi får genom sakramentet att känna deras kärlek och ta del av Anden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), s. 283.
2. Se L&F 20:77.
3. Henry B. Eyring, ”På det vi må vara ett”, *Nordstjärnan*, juli 1998, s. 69.
4. L&F 20:77, 79.
5. JSÖ Matt. 26:22.
6. JSÖ Matt. 26:24; se också Matt. 26:26–28; Mark. 14:22–24; Luk. 22:15–20.
7. Se 3 Nephi 18:7, 11; L&F 20:75.
8. Se ”Hur kan jag hålla mitt förbund att alltid minnas Frälsaren?” *Kom och följ mig* Studiekurs för Söndagsskolan; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Stå fast i din tro: Liten uppslagsbok om evangeliet* (2004), 127–129.
9. L&F 20:77.
10. Joh. 14:15.
11. Melvin J. Ballard, i Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), s. 132–133.
12. Joh. 6:48.
13. Joh. 4:10.
14. 3 Nephi 20:8–9.
15. L&F 20:77.
16. 3 Nephi 9:14.
17. Jag vill tacka Ann Madsen för hennes insikter om denna princip.
18. Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant*, s. 283.

Äldste Chi Hong (Sam) Wong
i de sjuttios kvarum

Var eniga i räddningsarbetet

För att kunna bistå Frälsaren måste vi samarbeta i enighet och harmoni. Alla, varje ämbete och varje kall, är viktiga.

V i hör ofta president Thomas S. Monson säga att vi ska räkka ut handen till räddning.¹ Det får mig att tänka på en berättelse i Nya testamentet. Den är ett perfekt exempel på hur medlemmar och missionärer kan samarbeta i enighet genom församlingsråd för att räkka ut en hjälpande hand till räddning. Berättelsen finns i Markusevangeliet 2:1–5. Jag finner att händelserna Jesus använde för att undervisa oss om vissa läror eller principer alltid är mycket inspirerande och lätta att förstå.

En av personerna i den här berättelsen är en lam man som inte kunde förflytta sig utan hjälp. Mannen kunde bara stanna hemma och vänta på att få hjälp.

I vår tid skulle berättelsen kanske utspela sig så här. Fyra människor fick i uppdrag av sin biskop att besöka en lam man i hans hem. Jag kan tänka mig en från Hjälpföreningen, en från äldstekvorumet, en från aronska prästadömet och sist men inte minst en heltidsmissionär. På det senaste församlingsrådet, efter att ha rådgjort om behoven i församlingen, delade biskopen ut räddningsuppdrag. De här fyra utsågs att hjälpa den lame mannen. De kunde inte vänta på att mannen själv skulle komma till kyrkan. De behövde besöka honom i hemmet. De behövde ge sig ut för att finna honom, så de gjorde det. Mannen fördes sedan till Jesus.

”Då förde man till honom en lam som bars av fyra” (Mark 2:3).

Men det var en sådan trängsel i rummet. De kunde inte ta sig in genom dörren. Jag är säker på att de försökte på alla tänkbara sätt, men det gick bara inte. Deras plan gick inte att utföra som de tänkt sig. Det fanns stöttestenar på deras ”räddningsväg”. Men de gav inte upp. De lämnade inte den lame mannen vid dörren. De rådgjorde nu om vad de skulle göra istället, hur de skulle kunna föra mannen till Jesus Kristus för att bli botad. Arbetet att bistå Jesus Kristus med att frälsa själar var för dem aldrig något besvärligt. De kom på en plan som inte alls var lätt, men de handlade efter den.

”Men när de för folkmassans skull inte kunde komma till Jesus med honom, tog de bort taket över platsen där han var. De gjorde en öppning och sänkte ner bädden som den lame låg på” (Mark 2:4).

De lyfte upp honom på taket. Det fanns antagligen inte en trappa på utsidan som de kunde använda, så därför måste det ha tagit tid att få upp alla på taket. Jag tror att det

gick till så här: Den unge mannen från församlingen klättrade upp på taket först. Eftersom han var ung och energisk var det inte så svårt för honom. Hans hemlärarkamrat från äldstevoromet och den långe och starke heltidsmissionären sköt på bakifrån. Hjälpföreningssystemen uppmanade dem att vara försiktiga och uppmuntrade dem. Männen gjorde en öppning i taket medan systemen fortsatte att trösta den lame medan han väntade på att bli botad, på att kunna röra sig och bli fri.

Räddningsuppdraget krävde att alla samarbetade. I det kritiska ögonblicket krävdes noggrann samordning för att sänka ner den lame mannen från taket. De fyra måste samarbeta i enighet och harmoni. Det fick inte finnas någon missämja mellan de fyra. De måste sänka ner den lame mannen i samma takt. Om en av dem släppte ner repet fortare än de andra tre skulle mannen ramla ur sin bädd. Han kunde inte hålla sig fast på grund av sin förlamning.

För att kunna bistå Frälsaren måste vi samarbeta i enighet och harmoni. Alla, varje ämbete och varje kall är

viktiga. Vi måste vara eniga i vår Herre Jesus Kristus.

Slutligen kunde den sjuke, lame mannen läggas framför Jesus. ”Jesus såg deras tro och sade till den lame: ’Mitt barn, dina synder är förlåtna.’” (Mark 2:5). Jesus visade barmhärtighet mot honom och botade honom, inte bara fysiskt utan också andligt: ”Mitt barn, dina synder är förlåtna.” Är inte det här underbart? Skulle vi inte alla också vilja uppleva något sådant? Det skulle verkligen jag.

Känner vi någon som är andligt förlamad, som inte kan komma tillbaka till kyrkan på egen hand? Han eller hon kan vara ett av våra barn, en av våra föräldrar, en maka eller vän.

När nu så många fler heltidsmissionärer är tillgängliga i varje enhet i kyrkan, skulle det vara klokt av biskopar och grenspresidenter att använda församlings- och grensråden bättre. Biskopen kan inbjuda alla i församlingsrådet att komma med en lista på personer som kan behöva hjälp. Medlemmar i församlingsrådet kan omsorgsfullt rådgöra om hur de bäst kan ge hjälp. Biskopar lyssnar

uppmärksamt på förslagen och delar ut uppdrag.

Heltidsmissionärerna är en stor resurs för församlingarna i räddningsarbetet. De är unga och energiska. De älskar konkreta listor på personer att arbeta med. De tycker om att samarbeta med församlingsmedlemmarna. De vet att det innebär stora möjligheter för dem att hitta människor att undervisa. De är hängivna arbetet att upprätta Herrens rike. De har starka vittnesbörd om att de blir mer kristuslika när de deltar i räddningsarbetet.

Som avslutning vill jag berätta om ytterligare en gömd skatt i den här berättelsen ur skrifterna. Den finns i vers 5: "Jesus såg *deras* tro" (kursivering tillagd). Jag hade inte lagt märke till det förut: *deras* tro. Vår förenade tro har också en inverkan på andras väl.

Vilka var det som Jesus nämnde? Det kan mycket väl ha varit de fyra som bar den lame mannen, mannen själv, människorna som hade bett för honom och alla som var där och lyssnade på Jesu undervisning och som i hjärtat tyst gladdes åt det kommande underverket. Det kunde också ha varit en maka, en förälder, en son eller dotter, en missionär, en kvorumpresident, en hjälpföreningspresident, en biskop och en vän långt borta. Vi kan alla hjälpa varandra. Vi bör alltid verka med iver i arbetet att rädda de nödställda.

Jag vittnar om att Jesus Kristus är en underverkens Gud. Jesus Kristus älskar oss alla och har makt att frälsa och bota, både fysiskt och andligt. När vi bistår Kristus i hans mission att frälsa själar, blir vi själva räddade under processen. Det vittnar jag om i hans heliga namn, ja, Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Se till exempel Thomas S. Monson, "Vårt ansvar att rädda", *Liahona*, okt. 2013, s. 4–5.

Äldste D. Todd Christofferson
i de tolv apostlarnas kворum

Fria för evigt att verka av sig själva

Det är Guds vilja att vi ska vara fria män och kvinnor som kan uppnå vår fulla potential både timligt och andligt.

William Shakespeares pjäs *Henrik V* förekommer en kvällsscen i de engelska soldaternas läger vid Agincourt före slaget med den franska armén. I det svaga ljuset och delvis förklädd vandrar kung Henrik okänd bland sina soldater. Han talar med dem för att bedöma sina soldaters stridsmoral. De är mycket underlägsna i antal och eftersom de inte känner igen honom är de uppriktiga i sina kommentarer. Vid ett tillfälle filosoferar de om vem som bär ansvaret för det som händer männen i slaget – kungen eller den enskilde soldaten.

Efter ett tag säger kung Henrik: "Jag tycker, att jag aldrig kunde dö någorstades så förnöjd som i kungens sällskap, då hans sak är rättvis och hans strid ärofull."

Michael Williams svarar: "Det är mer än vi veta."

Hans kamrat håller med: "Ja, eller mer än vi äro befogade att spörja efter, ty vi veta tillräckligt, när vi veta att vi äro kungens undersåtar. Om hans sak är dålig, så avtvås all vår skuld genom vår lydriad mot kungen."

William säger vidare: "Men om saken icke är god, så har kungen själv en tung räkenskap att avlägga."

Kung Henrik håller förstås inte med. "Varje undersåtes plikt tillhör konungen, men varje undersåtes själ tillhör honom själv."¹

Shakespeare försöker inte lösa den här debatten i pjäsen och på ett eller annat sätt är det en debatt som pågått ända ner till vår tid. Vem bär ansvaret för det som händer i våra liv?

När det går illa har vi en tendens att skylla på andra eller till och med på Gud. Ibland uppstår känslor av att man har rätt till saker, och personer eller grupper försöker flytta ansvaret för sin välfärd till andra människor eller regeringar. I andliga angelägenheter tänker några att vi inte behöver arbeta på personlig rättfärdighet eftersom Gud älskar oss och frälser oss precis sådana vi är.

Men det är Guds avsikt att hans barn ska handla med den moraliska handlingsfrihet han har gett dem "så att var och en kan stå ansvarig för sina egna synder på domens dag".² Det är hans plan och hans vilja att vi har den huvudsakliga beslutsfattande rollen i vårt eget livs drama. Gud lever inte våra liv åt oss eller styr oss som om vi var hans marionetter, som Lucifer en gång erbjöd sig att göra. Inte heller